

12ο Δημ. Σχολείο Θεσσαλονίκης Ανοιχτό κοινωνικό κέντρο για την Παιδεία και την Ελευθερία

Το όμορφο νεοκλασικό κτίριο αποτελούσε το κόσμημα της γειτονιάς, αλλά ερήμωσε εξαιτίας επιχειρηματικών σκοπιμοτήτων της εκκλησίας, στην οποία ανήκει. Σκόπιμα χαρακτηρίστηκε ακατάλληλο για να φύγει το σχολείο και να ενοικιαστεί στη συνέχεια σε ιδιώτη με πολύ υψηλότερο ενοίκιο από ό,τι κατέβαλε ο ΟΣΚ ή να συμφωνηθεί "ανταλλαγή" με αντίστοιχο του Δήμου στο κέντρο της Θεσ/νίκης. Οι κάτοικοι της περιοχής αντέδρασαν δυναμικά απέναντι σ' αυτή την διαπλεκόμενη κατάσταση και ξαναόρισαν το χώρο του σχολείου ως κοινωνικό. Τονίζεται στο κείμενο της πρωτοβουλίας κατοίκων: «Δημιουργούμε ένα σχολείο όπως θα το θέλαμε όταν ήμασταν παιδιά. Ένα σχολείο που δεν είναι καταπιεστικό, που μας διδάσκει ουσιαστικά όλα αυτά που μας ενδιαφέρουν, που προωθεί την συντροφικότητα, τη συνεργασία και την αλληλεγγύη, που χωράει τα όνειρά μας

διότι ξεκινάει από αυτά. Θεσπίζουμε όλοι μαζί λοιπόν, ένα ζωντανό χώρο μάθησης, φαντασίας, πρωτοτυπίας, αξιοπρέπειας, πολιτικής αναζήτησης και πολιτιστικής έκφρασης, με όπλα μας την άμεση συμμετοχή και την άμεση δράση». Τέτοιες ανάγκες, που είναι διαμετρικά αντίθετες από αυτές που προσέφερε ο συγκεκριμένος χώρος ως κρατικό εκπαιδευτικό ίδρυμα, θέλησε η πρωτοβουλία κατοίκων να ικανοποιήσει. Αυτό φαίνεται στο πλήθος των πολιτιστικών-παιδαγωγικών εκδηλώσεων, συναυλιών, συλλογικής κουζίνας, που πραγματοποιήθηκαν στις λίγες μέρες λειτουργίας του. Ανάσα ζωής για τη γειτονιά και ανοιχτό δημόσιο βήμα για την ικανοποίηση των επιθυμιών και τη μάθηση της ελευθερίας. Λόγοι για τους οποίους αξίζει κανείς να συμμετάσχει και να στηρίξει αυτό το σημαντικό εγχείρημα.

Θ. Θεοδωρόπουλος

Καιρός να μείνουν αυτοί άνεργοι...

Στην ισχυρή Ελλάδα που πέρασε με επιτυχία από το στάδιο του εκσυγχρονισμού στο στάδιο της ένταξης στο ευρώ, οι κάτοικοι μπορεί να λιμοκτονούν αλλά το ζητούμενο είναι η εμπιστοσύνη των αγορών όπως διακηρύσσουν τα λαμόγια της εξουσίας.

Την ώρα λοιπόν που δίνονται νέα κίνητρα στις επιχειρήσεις για ανάπτυξη της ανταγωνιστικότητας (δηλαδή των κερδών τους) ο δείκτης ανεργίας καλπάζει, φτάνοντας τον Φεβρουάριο στο 12,1% από 9,1% τον ίδιο μήνα του 2009.

Το Μάρτιο έπεσε (!) στο 11,6%, «μόλις» δύομισι μονάδες πάνω από τον περσινό, ενώ προβλέπεται ότι στα τέλη του χρόνου το ποσοστό των ανέργων θα φθάσει στο 15%. Κόκκινο χτυπάει ο σχετικός δείκτης στους νέους και στις γυναίκες με ποσοστά ρεκόρ που διαμορφώνονται στο 32% και στο 15,3%, αντίστοιχα. Αυτά, πάντα με «επίσημα» μεγέθη, αφού τα πραγματικά είναι ...έτη σκότους πιο μελανά...

Στο 10,4% από 6,8% αυξήθηκε εξάλλου, η ανεργία στις παραγωγικές ηλικίες 25- 34 ετών. Μήπως είναι καιρός πια να μείνουν άνεργοι πολιτικοί πάτρωνες και αφεντικά;

Τα κοράκια της πολιτικής και οικονομικής ελίτ που λυμαινονται τη ζωή μας και τις ζωές των παιδιών μας, κατασπαράζουν πια και ό,τι απέμεινε από το κουφάρι των εργατικών κατακτήσεων. Έτσι, αυξάνουν το όριο απολύσεων στο 4%, περικόπτοντας τις αποζημιώσεις που θα "δίνονται" σε εξάμηνες δόσεις χωρίς προκαταβολή!.. Οι απολυμένοι καταδικάζονται στην πείνα από τη μια στιγμή στην άλλη. Ταυτόχρονα, καταργείται το κατώτερο μεροκάματο για νέους έως 24 ετών, μακροχρόνια ανέργους και κατοίκους περιοχών με αυξημένη ανεργία. Νέοι και μακροχρόνια άνεργοι θα "μισθοδοτούνται" με λιγότερα από 560 ευρώ, ενώ οι αμοιβές των εργαζομένων σε περιοχές με μεγάλη ανεργία θα ορίζονται με "τοπικές" συμφωνίες, χαμηλότερες των εθνικών Σ.Σ.Ε.. Το σκηνικό της ζούγκλας συμπληρώνει η περισσότερη ευελιξία στις εργασιακές σχέσεις και η κατάλυση των συλλογικών συμβάσεων όπως ακριβώς επιδίωκαν εδώ και χρόνια τα αφεντικά. Τέτοιος κυνισμός, τόση ξευτίλα!.. Ας τους χαίρονται όσοι ακόμη τους στηρίζουν.

Μαρία Γερογιάννη

Οι θύτες της Marfin

Στα καταστήματα της Σταδίου, αναγκαστικά καλοντυμένοι, εργαζόμενοι ξεκλέβουν ώρα τσιγάρου στα πεζούλια, σε εποχή καπνοαπαγόρευσης. Δίπλα, στη MARFIN, κάπνα, καϊλα, βρωμάνε ακόμα τη φωτιά και το ντουμάνι που θανάτωσαν την 5 Μήν τρεις υπαλλήλους -ανάμεσά τους μιας εγκύου.

...Λαμαρίνες, ξεραμένα λουλούδια, κολλημένα χαρτιά, αφιερώματα...

Η καϊλα κάποτε θα «φύγει». «Φευγάτη» δε θά' ναι ποτέ η πολλαπλή δολοφονία. Ένας αυτουργός έχει πρόσωπο: Ο αρχικαπιταλιστής Βγενόπουλος πήγε θριαμβευτικά να δει τους φυλακισμένους στην τράπεζά του νεκρούς, πληρώνοντας μετά ολοσελίδες σιχαμένες «ανακοινώσεις» στις εφημερίδες. Πόσο «απέναντί του» ήταν οι πέντε; δέκα; «πισσι-

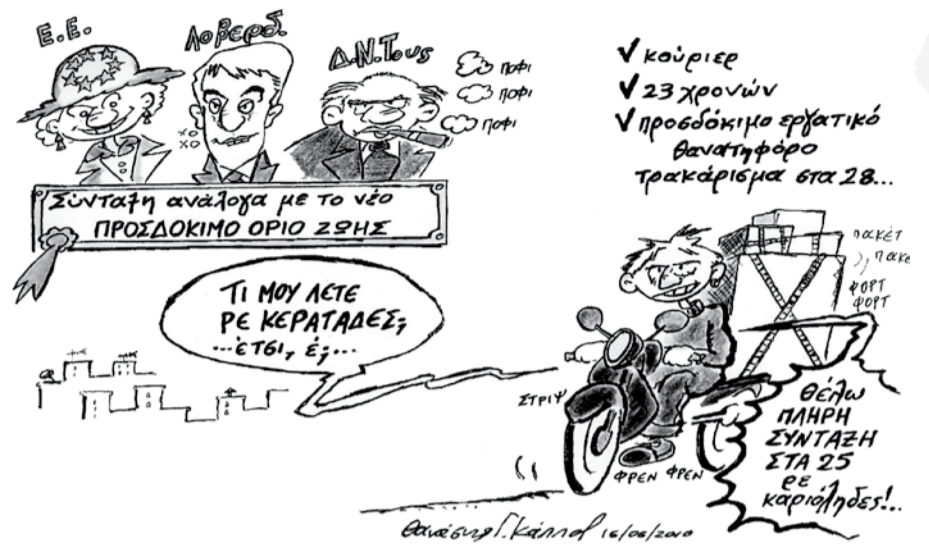
ρικόδες»;) άμεσοι εκτελεστές με μπουκάλια, μπιτόνι και «φόκο»; Το έγκλημα «συνέβη» εκεί. Θα μπορούσε στο απέναντι βιβλιοπωλείο (άλλης άθλιας εργοδοσίας).

Τυχαία δεν «συνέβη» χρόνια τώρα, οπουδήποτε, από τσογλαναραϊκές Ο.Π.Α., πολιτοφυλακές-βδέλλες διαδηλώσεων, Εργατικών, Κοινωνικών Κινημάτων, Χώρων...

Υπάρχει το ταξικό μίσος, είναι και ο «ταξικός» φθόνος. Ό,τι αγαπάει τον Άνθρωπο μισεί, πολεμά τους δυνάστες του.

Ό,τι ζηλεύει τους εκμεταλλευτές και κυρίαρχους, συμπεριφέρεται ομοιά τους στο δρόμο, ώσπου να πάρει την «επίσημη» ταξική τους θέση ή να καταλήξει στο λουμπεναριό. Έτσι ή αλλιώς, από λούμπεν πραγματικό και ψυχικό κόσμο ορίζεται!..

Θανάσης Γ. Κάνπος

ΚΟΡΚΟΝΕΑΣ - ΣΑΡΑΛΙΩΤΗΣ Αποφυλακισμένοι ...ζουν ανάμεσά μας!

Πέντε, ξημέρωμα Κυριακής 6 Ιούνη, έφεξε στους δολοφόνους του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου. Κοτζάμ εισαγγελέας κουβάλησε αχάραγα στις φυλακές Μαλανδρινού βουλευμάτα απελευθέρωσης με «περιοριστικούς» όρους του πιστολέρο μπάτσου Κορκονέα και του συνεργού Σαραλιώτη. Οι δύο απολαμβάνουν φιλοξενία διαμερισμάτων, σε αγκαλιές «φρούρησης» συναδέλφων τους, στην Αμφισσα, και δική συστηματικών χρονοτριβών, παρέλευσης 18μηνων προφυλάκισης, θεάτρου σκιών του επικίνδυνου καραγκιόζη Κούγια, απαιτώντας «ενοχή» του εκτελεσμένου Αλέξανδρου, αυτοπτών μαρτύρων και πολιτικών χώρων. «Ζουν ανάμεσά μας», περιμένοντας μέτρες «πινέζ», που θα γίνουν «χάδια» στο

Εφετείο, «καθ' ομοίωση» Μελίστα, Καλαμπόκα, Περίανδρου...

Μην επαναλάβουμε «αυτονόητα», για το μέγεθος της πρόκλησης-καθεστωτικού φτυσίματος στα μούτρα όλων μας, τη θεσμική στοργή στα όργανα κράτους και βαθέως κράτους, την παρακίνηση «συνεχίστε χρησιμοι χασάπηδες». Ούτε «πάλι», πώς εφαρμόζονται «δικονομίες» και «συνταγματικά δικαιώματα» σε κοινωνικούς αγωνιστές. Θυμίζουμε «μόνο» τον πέλεκυ της «ανεξάρτητης-αδέκαστης», σε «απλούς» ανθρώπους, σε φτωχοδιάβολους ποινικούς, μετανάστες καταδικασμένους δίχως υπεράσπιση και διερμηνέα ή τον πρόσφατα προφυλακισμένο «αυτοαπασχολούμενο» για χρέος ελάχιστων ευρώ στο ΤΕΒΕ!..

Θ.Γ.Κ.

Κάτι κινείται στους «μαύρους» της... πράσινης Greenpeace

Οι εργαζόμενοι στο πρόγραμμα προσέλευσης συνδρομητών της Greenpeace, αυτοί με τα πορτοκαλί μπλουζάκια που στήνονται ώρες στα μετρό και στα πεζοδρόμια και προσεγγίζουν τους περαστικούς να τους πείσουν να «συνδράμουν οικονομικά στη σωτηρία του πλανήτη», έδωσαν τη δική τους μάχη. Χωρίς ιατρική ασφάλιση και ένσημα, έως τώρα, διεκδίκησαν και κέρδισαν και τα δύο. Οι διάφορες ΜΚΟ που επιστρατεύουν νέα παιδιά για την επίτευξη των αμφιλεγόμενων στόχων τους, πολλές φορές αντιμετωπίζουν τους εργαζόμενους σε αυτές ως "εθελοντές", υποχρεωμένους να αμείβονται λιγότερο για την επίβωση της οργάνωσης. Είναι η γνωστή ιστορία, όπου τα όρια μεταξύ εργοδοσίας και εργαζομένων σκόπιμα συγχέονται και όλοι είναι «συνεργάτες», «φίλοι», «οικογένεια». Οι εργαζόμενοι/ες στην Greenpeace έκαναν το πρώτο βήμα και απέδειξαν ότι με συλλογικοποίηση και αγώνα, οι διεκδικήσεις μας έχουν αποτέλεσμα, σε μια εποχή «κρίσης» μάλιστα, που η μαύρη εργασία ανθεί. Καιρός να ακολουθήσουν και οι άλλοι «απόρθητοι» έως τώρα χώροι ανασφάλιστης εργασίας.

Μαριάννα Χούσου

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΣΥΝ: Ενδιέφερε τον Πρετεντέρη, τους εργαζόμενους όμως;

Ωρες σε ραδιοτηλεοράσεις, γκιγκαμπάιτς στο ίντερνετ, εκατομμύρια λέξεις σαλονιού πολιτικοποιημένων μεσοστών δαπανώνται για τις αναταράξεις εντός και περίξ του συνεδρίου του Συνασπισμού: Από τον ανταγωνισμό ομιλιών Τσίπρα-Αλαβάνου σε ...άδειο Σπόρτιγκ, ως την αποχώρηση τεσσάρων βουλευτών, που βρήκαν το ΣΥΝ «αριστεριστικό», ίσως δε και αναρχοκομμουνιστικό! Τέτοιες σελίδες μικροπολιτικού μυθιστορήματος ανέβλυσαν πριν και μετά τις συνεδριακές 3-6 Ιούνη, επικεντρώνοντας στον καθεστωτικό αφαλό αριστερούλικων μικρόκοσμων. Αναφορές στο μέγακοσμο των εργαζομένων, αποτέλεσαν μόνο ρητορικές, στα αζήτητα... Ζητούμενα είναι αποκλειστικά τα «πολιτικά» σχέδια των τριών (μόνο;) πλέον δρόμων της «αφετηρίας-Κουμουνοδούρου».

Αυτοί οι «διαφορετικοί» δρόμοι, που απλά «γλύφουν» αν δεν περνούν αντίπερα από τα λαϊκά στρώματα, επιβεβαιώνουν ότι ο ΣΥΝ πάλι «το πάει το γράμμα» στους αστούς. «Παρακολούθησα ιδιαίτερα προσεκτικά» τα τεκταινόμενα, έγραψε ο Πρετεντέρης, το θερμό ενδιαφέρον του οποίου ξανά απείχε με ό,τι πραγματικά αγγίζει τον κόσμο της δουλειάς.

Θ.Γ.Κ.